

ZOR YILLAR

ZOR YILLAR

Çocuklar İçin Peygamberimizin Hayatı - 3

Copyright © Mustu Yayınları, 2007

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Ltd. Şti.'ne aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Ltd. Şti.'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör

Eyüp ÖZDEMİR

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Resimleme

Murat BİNGÖL

Kapak

Nurdoğan ÇAKMAKCI

Sayfa Düzeni

Ahmet YOLAÇAN

ISBN

978-9944-138-45-1

Yayın Numarası

290

Basım Yeri ve Yılı

Çağlayan Matbaası

Sarıç Yolu Üzeri No:7 Gaziemir/ İZMİR

Tel: (0232) 252 20 96

Şubat 2007

Genel Dağıtım

Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merzk.

Mahmutbey/İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 00 Faks: (0212) 444 85 96

Mustu Yayınları

Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No.: 5

34676 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 522 09 99 Faks: (0216) 328 35 89

www.mustu.com

İÇİNDEKİLER

ZOR YILLAR.....	1
İLK ŞEHİD.....	6
HAZRETİ BİLÂL	12
HAZRETİ ZİNNÛRE.....	20
HABEŞİSTAN'A YOLCULUK.....	24
HAZRETİ HAMZA.....	31
HAZRETİ ÖMER	39
KIRKINCI MÜSLÜMAN	42
AY BÖLÜNÜYOR.....	53

ZOR YILLAR

O yıllarda Musab isimli bir genç vardı Mekke'de.

Varlıklı bir ailenin çocuğuydu.

İyi kalpli, güçlü kuvvetli bir gençti.

Giyimi, kuşamı, güzel konuşmasıyla herkesin imrendiği bir genç.

Ailesi, akrabaları çok seviyorlardı onu.

Sözün kısası, bir gencin sahip olmak isteyebileceği her şeye sahipti.

Her şeye sahipti ama yine de mutsuzdu.

Mutsuzluğunun sebebi de, anne-babasının putlara tapmaları, sık sık Kâbe'ye giderek putlara dua etmeleriydi.

Üstelik oğullarının da putlara tapmasını istiyorlardı.

Oysa Hazreti Musab, ta çocukluğundan beri inanmıyordu böyle şeylere.

Ne zaman putlara dua etmeye götürmek isteseler:

– Kâbe'ye gidelim. Çünkü Kâbe'yi çok seviyorum. Ama benden putlara dua etmemi istemeyin, cevabını veriyordu.

Ailesi onun bu davranışına çok öfkeleniyordu.

Ama biricik çocuklarını çok sevdikleri için seslerini çıkarmıyorlardı.
Aylar geçtikçe üzüntüsü, sıkıntısı daha da artıyordu Musab'ın.
Sık sık yalnızlığa çekiliyor, içindeki huzursuzluktan kurtulmak için dua etmek istiyordu.

Dua etmek istiyordu ama kime dua edecekti?

Bu soruya bir türlü cevap bulamıyordu.

Bir gün yine bir köşeye çekilmişti genç adam.

Her zaman olduğu gibi sıkıntılıydı, üzgündü, huzursuzdu.

Bir ara, kulağına gelen sözlerle irkildi.

Yanından geçmekte olan iki Mekkeli, kendi aralarında konuşuyorlardı.

Biri:

– Duydun mu, diyordu. Ebu Talib'in yeğeni, peygamber olduğunu söylüyormuş.

Öbürü:

– Duymaz olur muyum? Dinledim bile O'nu. Her şeyi, hepimizi Allah'ın yarattığını söylüyor. Yalnızca Allah'a sığınmamızı, yalnızca O'ndan yardım dilememizi istiyor.

Bu konuşmayı duyar duymaz, heyecanla yerinden fırladı Musab.

Bir yandan nefes nefese koşuyor, bir yandan da sevinç içinde mırıldanıyordu.

– Bana doğru yolu gösterecek olan birini buldum en sonunda!

Onun çığgın bir sevinçle koştuğunu görenler:

– Bu Musab'ın da nesi var böyle? Nereye, kime koşuyor acaba, diye merakla bakıyorlardı.

Musab ise hiç kimseye aldıracak durumda değildi.

Kimseyi görmüyor, kimseyi duymuyordu sanki.

Nasıl duysun, nasıl görsün ki?

Aradığı mutluluğa koşuyordu!

Yıllardır aradığı mutluluğa koşuyordu!

Sonsuz mutluluğa koşuyordu.

Biraz sonra, Sevgili Peygamberimizin huzurundaydı.

Başı önünde O'nu dinliyordu.

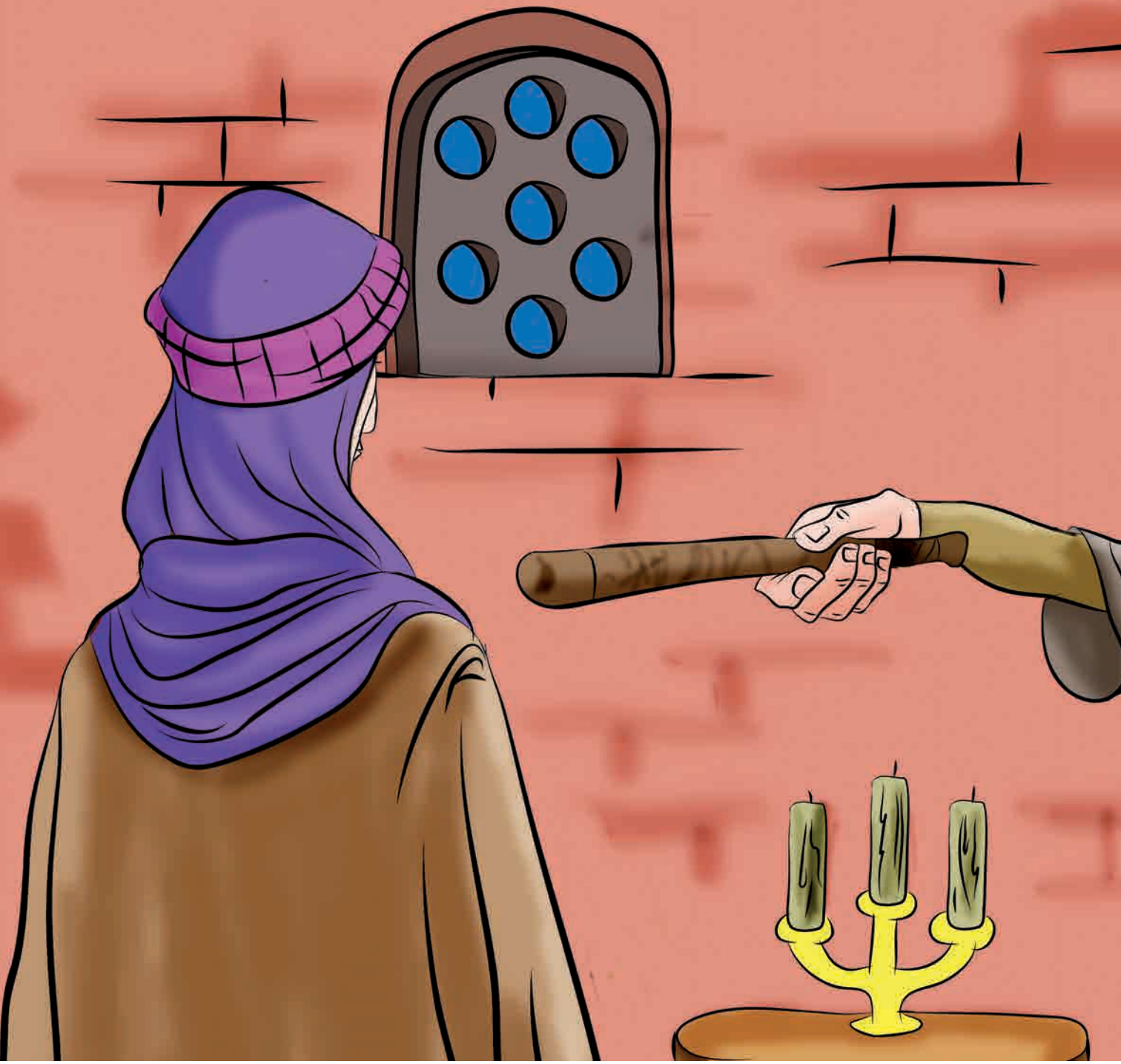
Dinledikçe de, bütün sıkıntısı kayboluyor, yüreğine huzur, mutluluk doluyordu.

Ömrü boyunca böyle güzel bir konuşma duymamıştı.

Ne güzel sözlerdi bunlar!
Ne duygulu, ne anlamlı sözlerdi!
Gözlerinden iki damla yaş süzüldü Musab'ın.
İki damla mutluluk gözyaşı!
Ve Müslüman oldu!
Şimdi, evine doğru koşuyordu.
Annesine, babasına Müslüman olduğunu müjdelemeye koşuyordu.
Onları da Müslümanlığa davete koşuyordu.
Bu duygular içinde nefes nefese girdi eve.
Onun bu hâlini gören annesiyle babası şaşkınlıkla bakiştılar.
Sevgili oğullarını ilk kez böylesine mutlu görüyorlardı.
Hazreti Musab hemen onların boynuna atıldı.
– Müjde! dedi. Müjde! Müslüman oldum.
Evdekiler kulaklarına inanamıyorlardı.
Donakalmış gibiydiler.
– Nee, diyebildi annesi. Müslüman mı oldun?
Tekrar annesine sarıldı Hazreti Musab:
– Evet, yanlış duymadınız. Müslüman oldum, Müslüman! Hadi,
hemen Allah'ın Elçisine gidelim. O'nu bir kez dinleyin. Dinleyin
de gerçek mutluluğa kavuşun.

Bu davetin karşılığı, şiddetli bir tokat olmuştu!
Bir tokat daha, bir tokat daha attı babası.
Genç adam neye uğradığını şaşırmişti.
O günden sonra bir odaya kapatıldı Hazreti Musab.
Günlerce, haftalarca ne yiyecek verdiler ne de içecek.
Ara sıra oda kapısının önüne geliyordu annesi.
– Ya inancından vazgeçersin ya da açlıktan, susuzluktan ölürsün, diye ba-
ğırıyordu.
Babası ise arada bir içeri girerek, yoruluncaya kadar kırbaçlıyordu oğlunu.

Bir zamanlar kendisini çok seven komşuları, akrabaları yine sık sık görmeye geliyorlardı onu. Ama bu kez yalnızca alay etmek için.

Birkaç hafta sonra, Hazreti Musab iyice zayıflamış, bir deri bir kemik kalmıştı.

Yediği dayaklardan giysileri yırtılmıştı.

Vücudu yara bere içindeydi.

Bütün bu işkencelere karşılık yine de inancından vazgeçmiyordu.

Üstelik ne korkuyor ne de üzülüyordu.

Yalnızca bir dileği vardı: “Sevgili Peygamberimize kavuşmak!”

Bu dileğinin gerçekleşmesi için gece gündüz Yüce Allah’a dua ediyordu.

Ve Yüceler Yücesi Rabbimiz, bu duaları kabul etti.

Babasıyla annesi:

– Git, dediler. Nereye gidersen git artık. Bundan böyle bizim evladımız değilsin!

Hazreti Musab açlığını, susuzluğunu unutmuştu artık.

– Bana, Allah’ın ve O’nun elçisinin sevgisi yeter, diye coşkuyla evinden ayrıldı.

Sevgili Peygamberimizin bulunduğu yere doğru koşmaya başladı.

Ama yorgundu, bitkindi.

Ayakta durabilecek gücü yoktu.

Sendiliyor, düşüyor, kalkıyor, tekrar yürüyordu.

Üstü, başı ve vücudundaki yaralarla acınacak bir hâldeydi.

Onun bu durumunu gören Allah’ın Elçisi, gözleri yaşararak yanındakilere döndü:

– Şu geleni görüyor musunuz? Ne mutlu ona ki kalbi Allah sevgisiyle, iyiliklerle dopdolu.

İLK ŞEHİD

Yasir isminde bir köle vardı Mekke'de.

Bütün köleler gibi kimsesiz, yoksul bir kişi.

Karısı Sümeyye ile çocukları Ammar ve Abdullah'la birlikte, kötü kalpli bir adamın hizmetinde çalışıyorlardı.

Yakıcı çöl sıcağında, bütün gün uğraşıp, didiniyorlardı.

Buna karşılık, kendilerine bir kuru ekmek parçası veriliyordu.

Ama hâlınden şikâyetçi değildi Yasir.

Onu üzen tek şey, insanların putlara tapmaları, kendi öz çocuklarını diri diri kızgın kumlara gömmeleriydi.

Geceleri yıldızlı gökyüzüne dalar, bu yıldızların, bu sonsuz gökyüzünün bir yaratıcısı olsa gerek, diye düşünürdü.

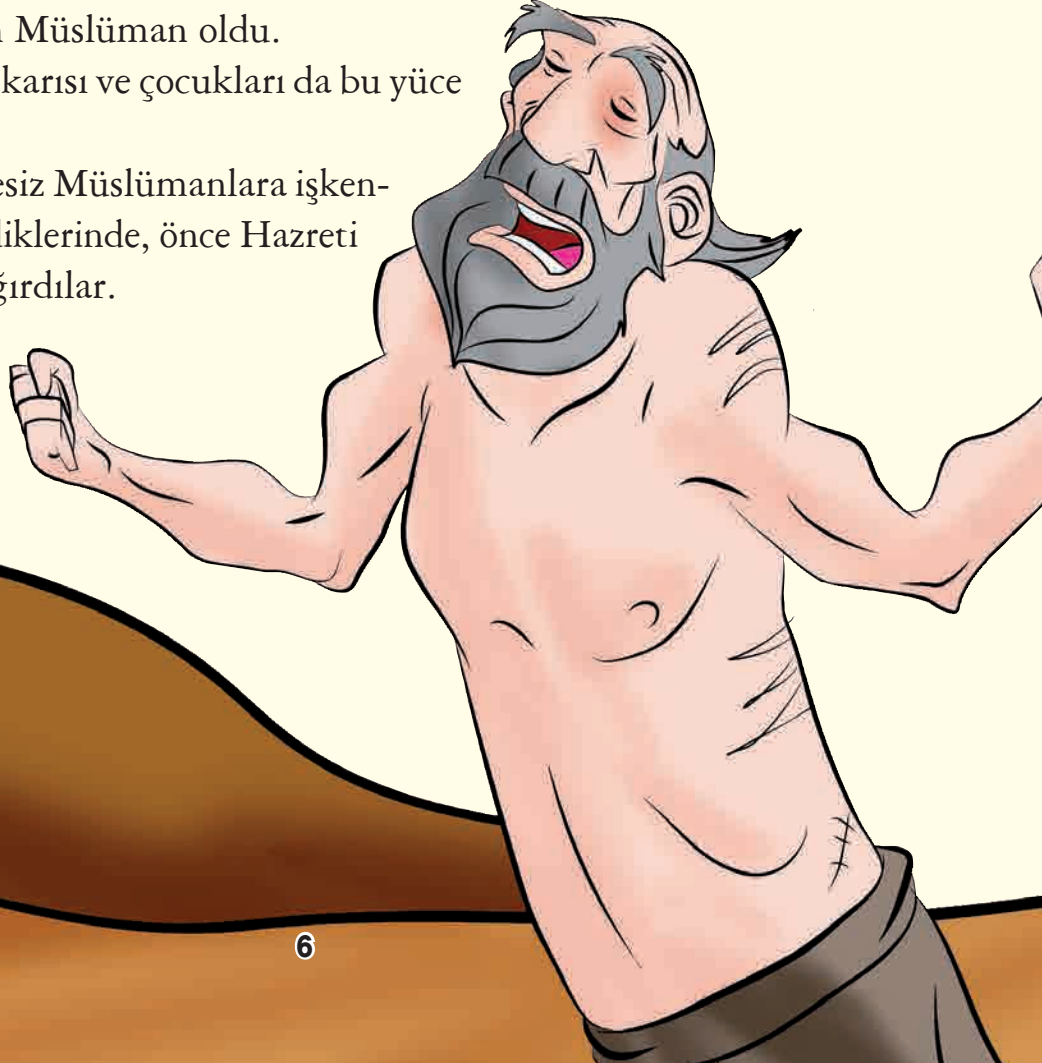
Her şeyi yoktan var eden bir yaratıcının varlığına inanıyordu; ama O'nun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Çocuklarını severken, okşarken de aynı şeyleri düşünürdü. Bana bu güzel, bu pırıl pırıl çocukları veren Yüce Yaratıcıya şükürler olsun, diyordu.

Günün birinde, Sevgili Peygamberimizin çağrısını duyunca hemen Müslüman oldu.

Onunla birlikte, karısı ve çocukları da bu yüce dine girdiler.

Müşrikler, kimsesiz Müslümanlara işken-ce etmeye karar verdiklerinde, önce Hazreti Yasir ve ailesini çağırdılar.

Ebu Cehil öfkeyle çıkıştı:

– Müslüman olduğunuzu işittik. Doğru mu?

Yasir'in çocukları, Ammar'la Abdullah, başlarına geleceklerden habersiz, sevinç içinde bağıştılar:

– Yalnız annemizle babamız değil, biz de Müslüman olduk!

Bu cevap çılgına çevirmişti Ebu Cehil'i.

Hemen kırbacını aldı eline.

– Sizi gidi köleler, diye haykırdı. Müslüman olduğunuz için bir de sevinç duyuyorsunuz ha!

Daha sözünü tamamlamadan Hazreti Yasir'in yüzünde şakladı kırbaç!

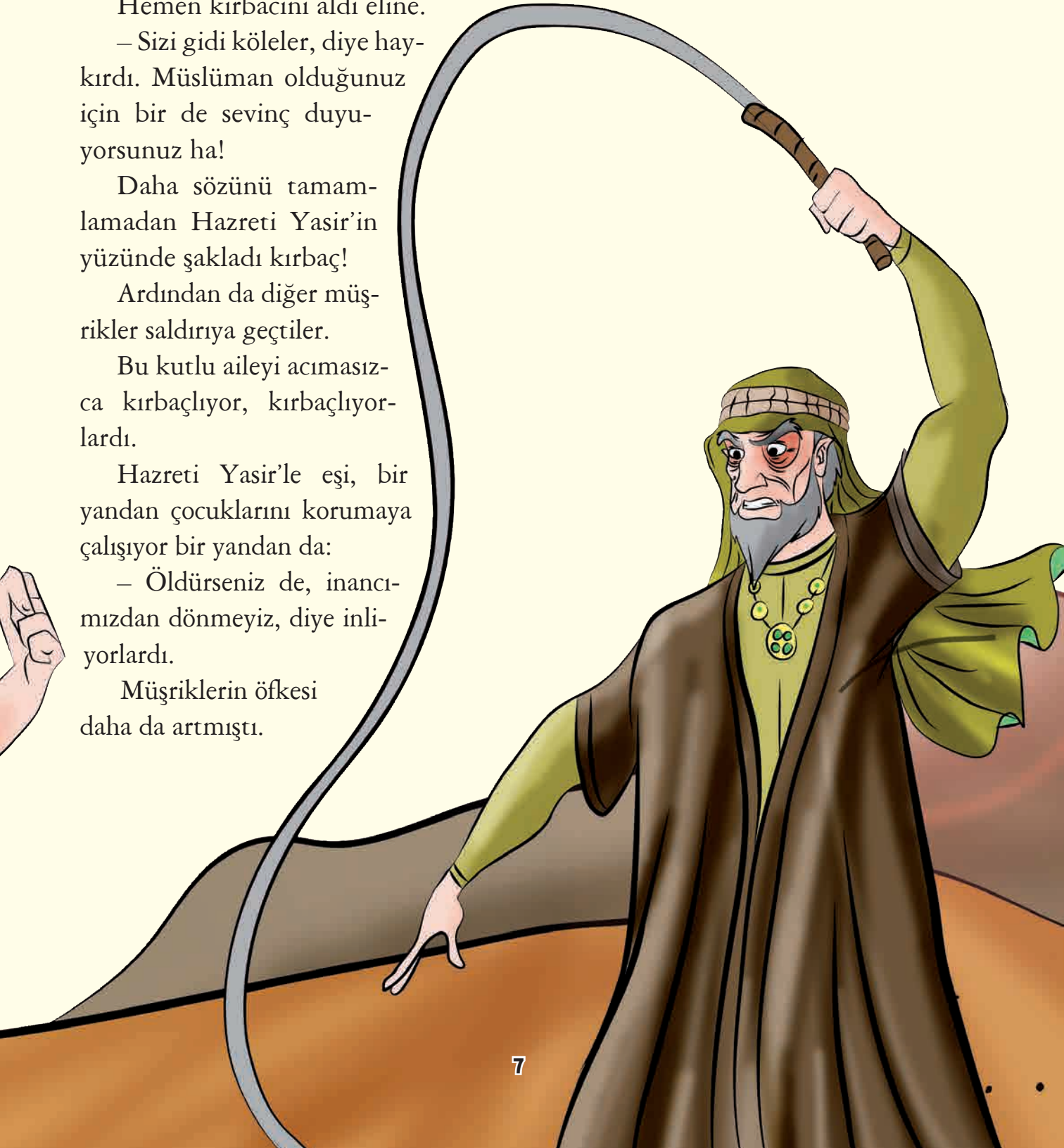
Ardından da diğer müşrikler saldırıya geçtiler.

Bu kutlu aileyi acımasızca kırbaçlıyor, kırbaçlıyorlardı.

Hazreti Yasir'le eşi, bir yandan çocuklarını korumaya çalışıyor bir yandan da:

– Öldürseniz de, inancımızdan dönmeyiz, diye inliyorlardı.

Müşriklerin öfkesi daha da artmıştı.

Bu kutlu aileyi kızgın kumlara yatırarak, üzerlerine kızgın taşlar yağdırdılar. Günlerce ne yiyecek, ne içecek verdiler. Zavallıların susuzluktan dudakları kurumuş, çatlamıştı. Yüzleri çöl sıcaklığında öyle yanmış, öyle kavrulmuştu ki tanınmaz hâle gelmişlerdi.

Ara sıra dudakları kıpırdıyordu.

Ve kıpırdayan dudaklarından şu sözler dökülüyordu.

Yalnızca şu sözler:

“Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluhu!”

Yaşlı insandı Hazreti Yasir.

Bu ağır işkencelere dayanamamış ve birkaç hafta sonra şehid olmuştu.

Son nefesini verirken, Allah'a ve O'nun sevgili elçisine inanmanın mutluluğu içinde gülümsüyordu.

O, ilk şehitti. İslâmın ilk şehidi!

Daha kimler şehit olacaktı kim bilir?

Onun can verdiğini duyan Ebu Cehil hemen koşarak geldi.

Hazreti Sümeyye ile çocuklarına:

– Görüyorum ki Yasir öldü. Hem de acı içinde. Sizin de sonunuz onun gibi olacak. Ama ben, merhametli bir insanım. Eğer, Allah’a inanmaktan vazgeçerseniz, üçünüzü de serbest bırakırım, dedi.

Sadece Abdullah cevap verebilecek kadar güce sahipti...

Onun dudaklarının kıpırdadığını gören Ebu Cehil sevinçle eğildi.

Herhâlde inancından vazgeçecek, diye sinsi sinsi güldü:

– Haydi, köle çocuk, dedi. Cevabını bekliyorum!

Abdullah, güçlkle mırıldanarak cevap verdi:

– Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.

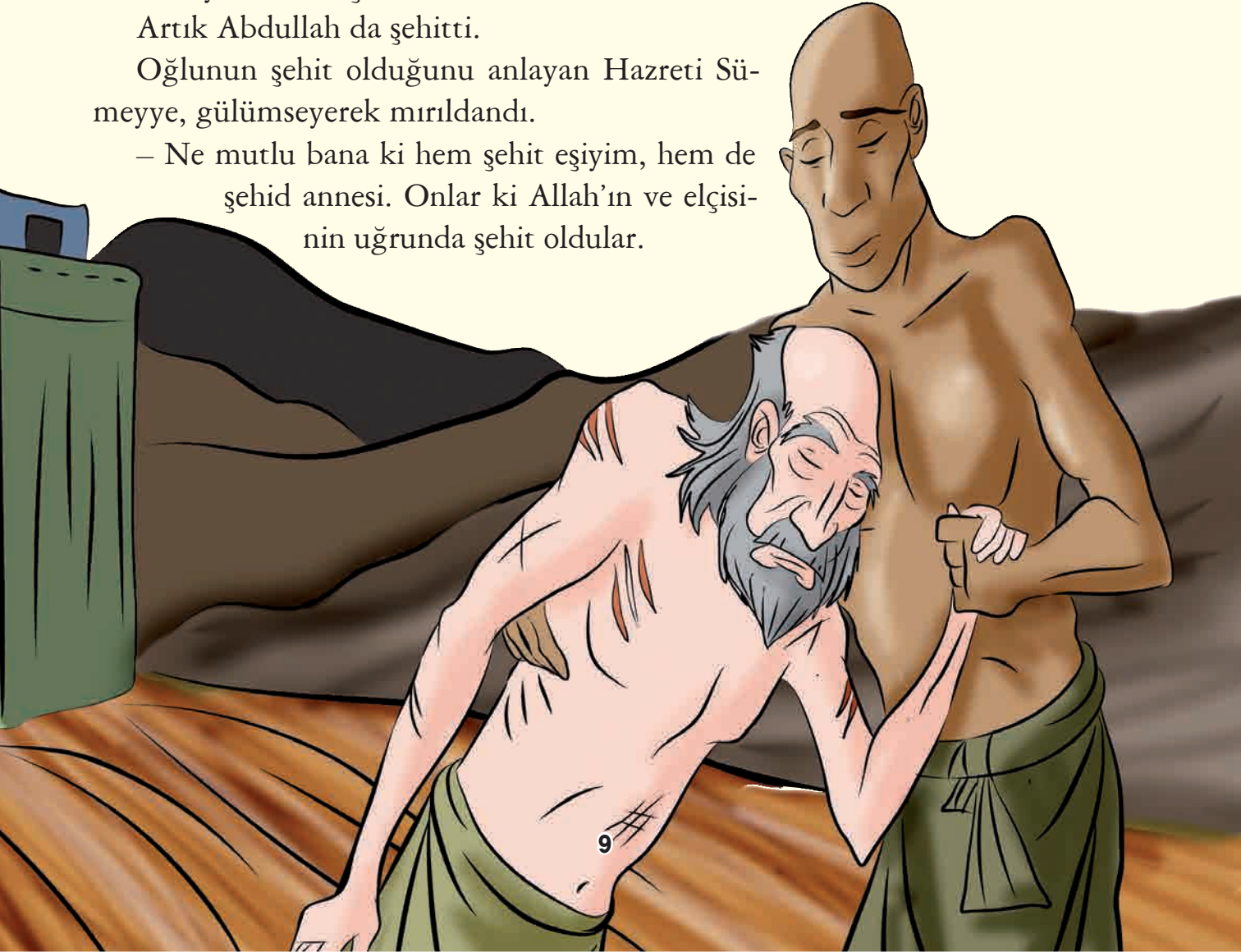
Böyle bir cevap beklemiyordu, Ebu Cehil.

Öfkeyle kılıcını çekti.

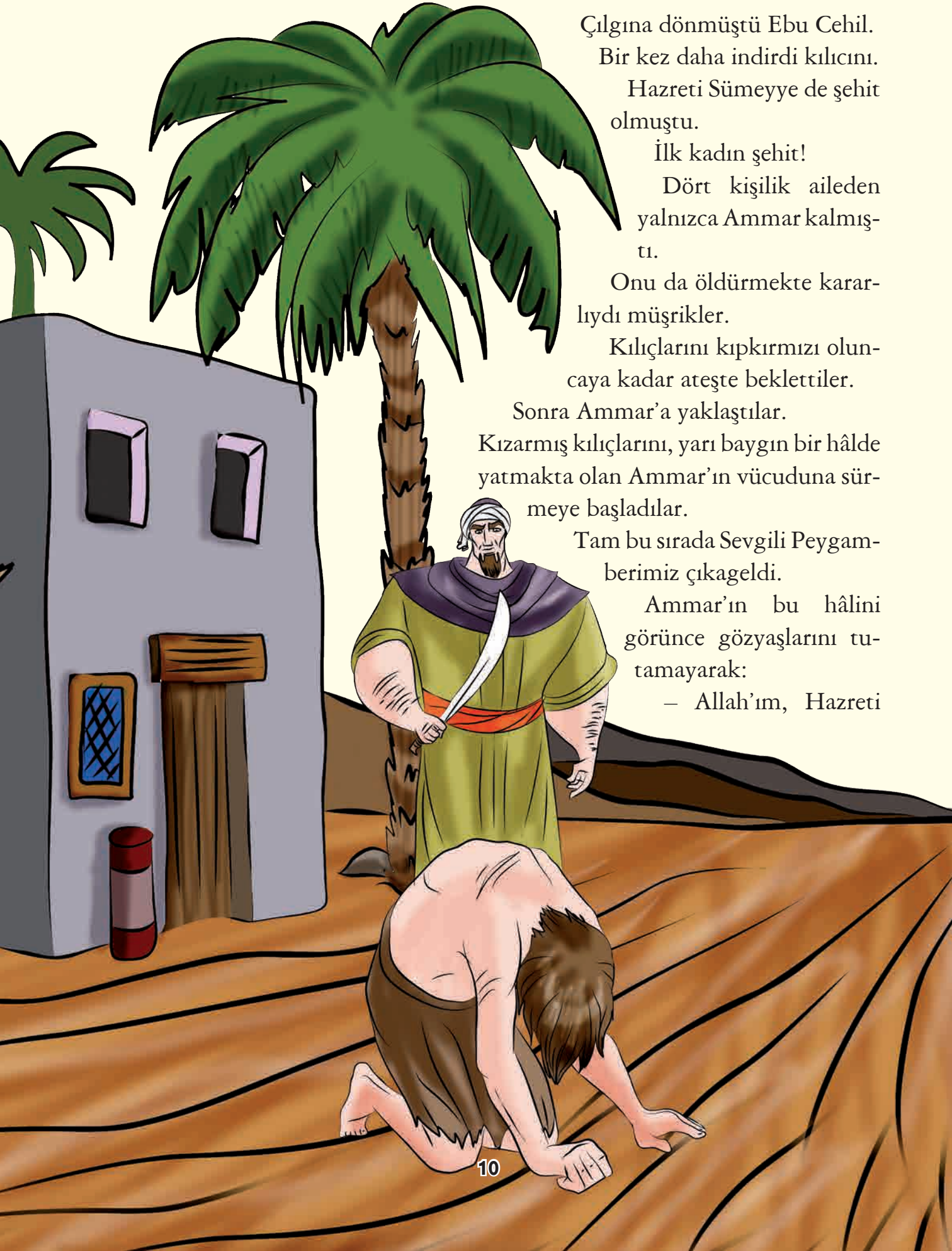
Artık Abdullah da şehitti.

Oğlunun şehit olduğunu anlayan Hazreti Sümeyye, gülümseyerek mırıldandı.

– Ne mutlu bana ki hem şehit eşiyim, hem de şehid annesi. Onlar ki Allah’ın ve elçisinin uğrunda şehit oldular.

Çılgına dönmüştü Ebu Cehil.
Bir kez daha indirdi kılıcını.
Hazreti Sümeyye de şehit
olmuştu.

İlk kadın şehit!

Dört kişilik aileden
yalnızca Ammar kalmış-
tı.

Onu da öldürmekte karar-
lıydı müşrikler.

Kılıçlarını kıpkırmızı olun-
caya kadar ateşte beklettiler.

Sonra Ammar'a yaklaştılar.

Kızarmış kılıçlarını, yarı baygın bir hâlde
yatmakta olan Ammar'ın vücuduna sür-
meye başladılar.

Tam bu sırada Sevgili Peygam-
berimiz çıkageldi.

Ammar'ın bu hâlini
görünce gözyaşlarını tu-
tamayarak:

– Allah'ım, Hazreti

İbrahim'i koruduğun gibi Ammar'ı da ateşten koru, diye dua etti.

İşte o anda herkesi şaşkırtan bir şey oldu!

Kızgın kılıçlar bir anda soğumuş, buz gibi olmuşlardı.

Gözlerine inanamıyordu işkenceciler.

Şaşkınlıkla geri geri çekildiler.

– Muhammed yine büyü yaptı, diye mırıldandı Ebu Cehil. Haydi, bu büyü-
nün zararı bize de dokunmadan gidelim hemen!

Kaçışır gibi uzaklaşmaya başladılar.

Onlar uzaklaşırken, Sevgili Peygamberimiz, Ammar'ın üzerindeki taşları kaldırmaya başladı.

Bu sırada Ammar:

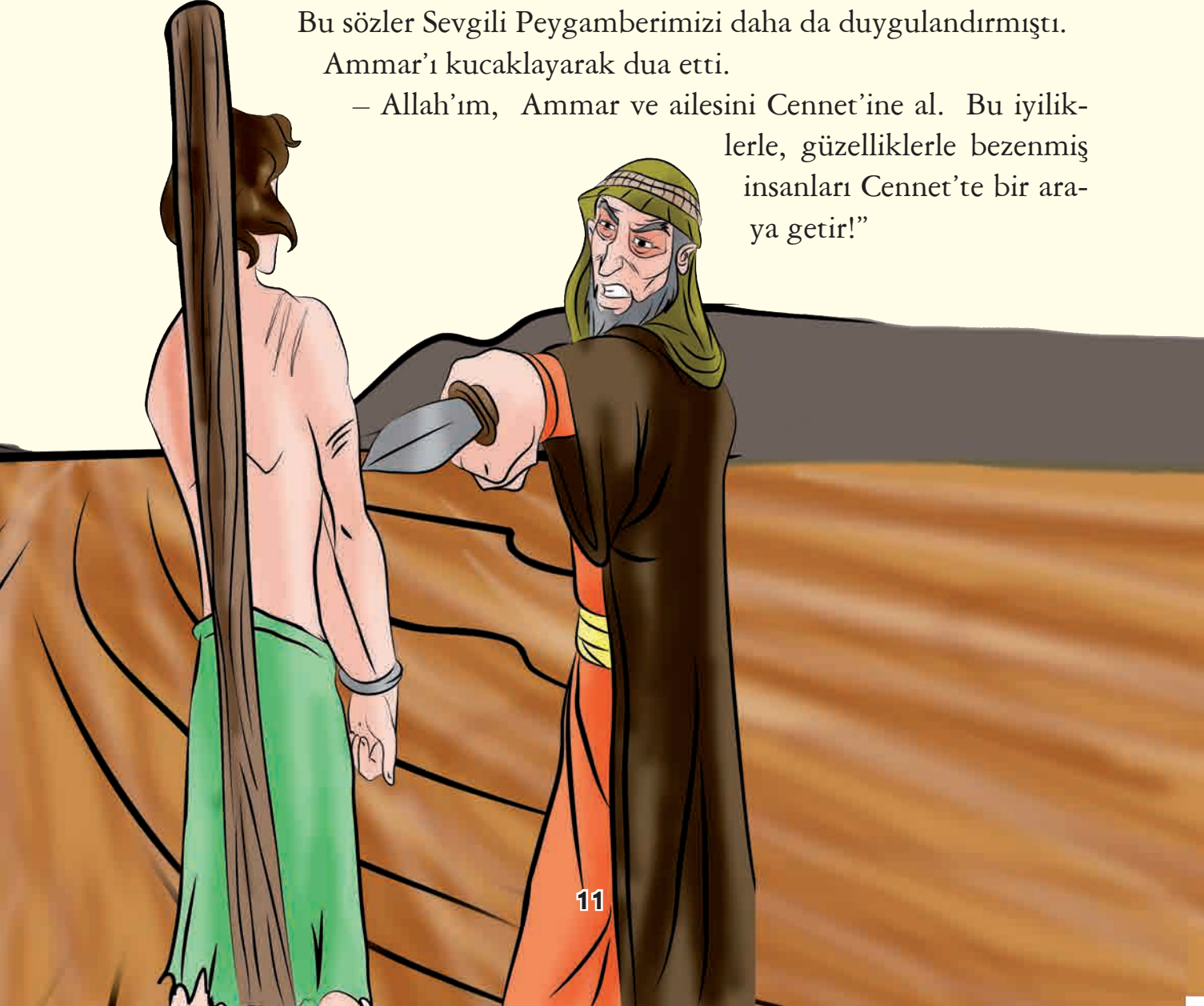
– Ey Allah'ın Elçisi, çekmediğimiz acı kalmadı, diye inledi.

Sonra gülümseyerek devam etti: “Ama Allah'ın ve O'nun elçisinin uğrun-
da acı çekmek bile ne güzelmiş meğer.

Bu sözler Sevgili Peygamberimizi daha da duygulandırmıştı.

Ammar'ı kucaklayarak dua etti.

– Allah'ım, Ammar ve ailesini Cennet'ine al. Bu iyilik-
lerle, güzelliklerle bezenmiş
insanları Cennet'te bir ara-
ya getir!”

HAZRETİ BİLÂL

Gecelerden bir geceydi.

Yıldızların ışıltılı parladığı, yalnızca böcek ve kuş seslerinin duyulduğu sessiz, sakin bir gece.

Bilâl isimli bir köle, hurma ağacının altına uzanmış, gökyüzünün o doyumsuz güzelliğine dalmıştı.

Neler düşünüyordu kim bilir?

Yıllardan beri özlemini çektiği ülkesini mi?

Kölelikten önceki yıllarını mı?

O mutlu çocukluk günlerini mi?

Kim bilir, belki de, gökyüzünü, yıldızları, böcekleri, kuşları, düşünüyordu.

Bu güzellikleri var edeni düşünüyordu.

Böyle dalgın dalgın düşünürken, bir gölgenin kendisine doğru yaklaştığını fark etti.

Dikkatle baktı.

Gelen Hazreti Ebubekir'di.

Hurma ağaçlarının arasından sessizce yaklaşıyordu.

Meraklanmıştı Bilâl.

Hemen ayağa kalktı.

Hazreti Ebubekir, gülümseyerek onun yanına oturdu.

– Seni görmeye geldim, Bilâl, diye fısıldadı. Çok önemli, kutlu bir davette bulunmak için geldim.

Bilâl şaşırılmıştı.

– Davet mi? Benim gibi bir köleyi, hem de siyah renkli bir köleyi kim, nereye davet eder ki?

Hazreti Ebubekir gülümsedi:

– İnsanlar eşittir Bilâl. Zengin, yoksul, köle, efendi, bütün insanlar eşittir!

Bilâl iyice şaşırılmıştı.

Neler duyuyordu böyle.

Zenginle yoksul, köleyle efendi, siyahla beyaz insanlar eşit olur muydu hiç!

– Yani, yani ben seninle eşit miyim, diye mırıldandı.

Hazreti Ebubekir:

– Elbette! Aramızda hiçbir fark yok.

Kulaklarına inanamıyordu Hazreti Bilâl:

Onun bu şaşkınlığı sürerken, Hazreti Ebubekir tekrar fısıldadı:

– Seni Müslümanlığa, Müslüman olmaya davet ediyorum.

Bilâl şaşkın şaşkın:

– Müslümanlık mı? O da ne ki?

Hazreti Ebubekir çevresine bakındı.

Etrafta kimseler görünmüyordu.

İyice rahatlayarak tane tane konuşmaya başladı:

– Müslümanlık, insanlar arasında ayırım yapmayan bir dindir. İnsanların birbirine iyilik etmelerini, kötülükten kaçınmalarını emreden bir din. Putlara tapmayı, çocukları kumlara gömerek öldürmeyi yasaklayan bir din. Allah’a ve Allah’ın Elçisine inananlara sonsuz mutluluklar sunan bir din. Ey Bilâl, Yüce Allah bütün bunları bildirmek için bir peygamber gönderdi.

Bilâl heyecanlanmıştı:

– Kim bu peygamber? Ben tanıyor muyum?

Hazreti Ebubekir:

– Tanıyorsun, dedi. Hani Mekke’nin en güvenilir, en doğru sözlüsü var ya!

Hazreti Bilâl düşünmeye hiç gerek duymadan:

– Muhammed, dedi: “Ebu Talib’in yeğeni Muhammed! Demek, Yüce Allah O’nu peygamber olarak görevlendirdi. Vallahi O’na inanırım. O ne söylese inanırım. Çünkü O’nun yalan söylediği duyulmamıştır. Bana hemen Müslümanlığı öğret ey Ebubekir, hemen!”

Hazreti Ebubekir mutlulukla gülümsedi:

– Senin kalbini de, Allah ve peygamber sevgisiyle

le dolduran Yüceler Yücesi Rabbime şükürler olsun. Şimdi benim söylediklerimi tekrar et Ey Bilâl:

“Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.”

Mutluluktan gözlerinin içi gülüyordu Hazreti Bilâl’in.

Hemen tekrarladı:

– Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.

Artık Müslümandı.

Köleliğini, ezilmişliğini, siyah renkli oluşunu, bir anda unutmuştu.

Coşku içinde Kâbe'ye koştu ve putları birer birer devirmeye başladı.

Kâbe'deki putların devrilmesi bütün Mekke'ye yayılmıştı.

Öfke içindeydi müşrikler.

Kim yapmıştı bu işi?

Kimdi bu korkusuz çılgın?

Kim?

Kim?

Kısa bir araştırmadan sonra gerçeği öğrendiler.

Putları bir köle devirmişti.

Hem de siyah bir köle!

Akıl alacak gibi değildi.

Bir köle, siyah bir köle böyle çılgınca bir işe kalkışsın ha

Yoksa?

Yoksa o da mı Müslüman olmuştu?

Bunu düşünmek bile istemiyorlardı.

Özellikle de, Hazreti Bilâl'i satın alan Ümeyye!

Öfkeden çıldırarak gibiydi Ümeyye!

Sağa sola koşuyor, bağırıp çağırıyordu:

– Hayır! Hayır! Benim kölem Müslüman olamaz!

– Çabuk getirin onu! Çabuk! Çabuk!

Kısa bir süre sonra, Hazreti Bilâl'i sürükleyerek getirdiler.

Çılgın gibi saldırdı Ümeyye:

– Söyle! Sen de mi Müslüman oldun yoksa!

Hazreti Bilâl:

– Evet, diye cevap verdi. Yüce Rabbime şükürler olsun ki Müslümanım artık.

Ümeyye bir an öylece kalakaldı.

Bu siyah köle nasıl konuşabilirdi böyle.

Kime güveniyordu.

Onun düşünceye daldığını gören Ebu Cehil alaycı alaycı güldü:

– Yazıklar olsun ey Ümeyye, diye çıkıştı. Kölen hem Müslüman oluyor hem putlarını deviriyor, hem de sana korkusuzca cevap veriyor. Sen ise hâlâ düşünüp duruyorsun! Yazıklar olsun sana!

Ebu Cehil'in bu sözleri iyice çılgına çevirmişti Ümeyye'yi!

Hazreti Bilâl artık en ağır işkencelerle karşı karşıyaydı.

Boynunda bir iple, sokak sokak gezdiriliyordu.

Tekmeleniyor, yumruklanıyor, taşlanıyordu.

Bunlarla da yetinmiyordu müşrikler.

Onu, kızgın kumlara yatırarak, üzerine kocaman bir taş yerleştiriyor ve bağıyorlardı:

– Ya Müslümanlıktan vazgeçeceksin ya da bu kızgın güneşin altında aç susuz, ölüp gideceksin!

Hazreti Bilâl'in cevabı ise hep aynıydı:

– Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve re-sûlühü.

Hazreti Ebubekir, bu işkenceleri duyar duymaz hemen Ümeyye'ye koştu:
– Bir insana bunca işkence yapılır mı? Hiç mi Allah'tan korkmazsın Ey Ümeyye!

Ümeyye sinsi sinsi güldü:

– Ben yalnızca putlardan korkarım. Eğer o zavallı köleyi çok seviyorsan onu satın al da kurtar!

Hazreti Ebubekir:

– Ben insanların alınıp satılmasına karşıyım, diye cevap verdi. Bilâl'i serbest bırakman için ne kadar para istersen vermeye hazırım.

Ümeyye gülümseyerek arkadaşlarına döndü:

– Görüyor musunuz? Ebubekir kölelerin alınıp satılmasına karşıymış.

Gülüşmeye başladılar.

Hazreti Ebubekir onlara hiç aldırmadı.

Ümeyye'nin istediği parayı hemen ödeyerek, Hazreti Bilâl'in üstündeki taşları kaldırdı.

– Hepinize duyururum ki, Bilâl artık serbesttir, dedi. Artık benim de kölem değildir.

Hazreti Bilâl mutluydu.

Hem işkenceden hem kölelikten kurtulmuştu.

Ama mutluluğunun gerçek sebebi Müslüman olmasıydı.

Bu olay Mekke'de günlerce konuşuldu:

Allah düşmanları: “Bu Ebubekir aklını kaçırmış olmalı” diyorlardı. “Bir köleyi satın alıp, özgürlüğüne kavuşturmuş.”

Oysa bilmiyorlardı ki Hazreti Ebubekir bu davranışıyla Allah'ın sevgisini daha çok kazanmıştı.

Öyle ki, bu olay üzerine yeni bir vahiy daha gelmiş ve Yüce Allah, onun bu davranışını övmüştü!

Bundan daha büyük mutluluk olabilir miydi?

HAZRETİ ZİNNÛRE

Zavallı bir cariyeydi Zinnure.
Yani, kadın köle.
Bütün köleler, cariyeler gibi onun da kimi kimsesi yoktu.
Yarı aç yarı tok gün boyu çalışır dururdu.
Putlara inanmazdı Zinnûre.
Bu ağaçtan ve taştan heykelciklere dua edenlere de için için acırdı.
Ama hiç sesini çıkaramazdı.
Çünkü bir cariyeydi o.
Düşüncesini söylemeye hakkı yoktu ki.
Sevgili Peygamberimizin insanları İslâm dinine davet ettiği günlerdi.
Bu çağrıyı duyan Zinnûre'nin kalbi sevinçle doldu.
Ve hemen Müslüman oldu.
Müslüman olmuştu ama bunu herkesten gizliyordu.
Gizli gizli dua ediyor, gizli gizli namaz kılıyordu.
Bir gün namaz kılariken gördü onu Ebu Cehil.
Gördü ve hemen kırbacını eline aldı.

Acımasızca vuruyor, vuruyordu.

Hazreti Zinnûre hiç aldirmeden namazına devam ediyordu.

Onun bu davranışı daha da öfkeliendirdi Ebu Cehil'i.

Yerden kocaman bir taş aldı ve kutlu cariyeinin kafasına indirdi.

Bir anda dünyası karardı Hazreti Zinnûre'nin.

Artık göremiyordu.

Kör olmuştu.

Bu hâldeyken namazını tamamladı.

Sonra da, Ebu Cehil'in acımasız dayaağından kaçıp kurtulmak istedi.

Ama nasıl kaçacaktı.

Hiçbir şey göremiyordu ki.

Ayağı bir taşa takılıp düştü.

Kalktı, tekrar, koşmaya çalıştı.

Bu kez bir hurma ağacına çarptı.

Ebu Cehil onun kör olduğunu anlamıştı.

Kahkahalar atarak bağırılmaya başladı.

– Ey nankör cariyeye. Anladın mı şimdi? Anladın mı putlarımızın seni nasıl cezalandırıp, kör ettiğini!

O günden sonra, Hazreti Zinnûre'ye yiyecek içecek vermedi Ebu Cehil.

Nasıl olsa gözleri görmüyordu.

Bir işe yaramaz, hizmet edemez olmuştu.

– Ölüp gitsin, diyordu.

Yalnızca böyle demekle kalmıyordu.

Yoruluncaya kadar kırbaçlıyordu bu zavallıyı.

Bir gün, yine dayak atmaktan yorulmuş, nefes nefese bir köşeye oturmuştu.

Biraz sonra Ebu Leheb çıkageldi.

Yanında köleleri de vardı.

Hazreti Zinnûre'nin hâline bakıp kahkahalarla gülmeye başladı.

Sonra kölelerine döndü.

– Bakın, dedi. Şu zavallı cariyenin hâline bakın. Gözleri görmez oldu artık. Eğer Müslüman olursanız, putlarımız sizi de böyle kör eder işte!

Daha sözlerini tamamlar tamamlamaz, Hazreti Zinnûre'nin haykırışı duyuldu.

– Hayır! Beni putlarınız kör etmedi, ey akılsız adam!

Ebu Cehil'le ve Ebu Leheb öfkeyle bakıştılar. Ebu Leheb'in kırbaacı kutlu cariyesinin yüzünde şakladı.

Kinle bağırdı:

– Demek öyle ha! Putlarımız kör etmedi ha!

Hazreti Zinnûre kırbaç sesleri arasında dua etmeye başladı.

– Allah'ım, ben bu hâlimle de mutluyum. Çünkü Müslüman'ım. Ey Rabbim, gözlerime tekrar ışık ver. Tekrar eskisi gibi görmeye başlayayım.

Bunu kendim için istemiyorum Yarabbi.

Senin Yüceliğini görmeleri, senin Yüceliğine inanmaları için istiyorum!

Duasını henüz bitirmişti ki mutlulukla gülmüseddi.

Görüyordu artık.

Yüceler Yücesi Allah, duasını kabul etmişti.

– Şükürler olsun, diye haykırdı. Rabbim duasını kabul etti. Görüyorum artık, görüyorum!

Ama bu sevincinin sebebi, tekrar görmeye başlaması değildi.

Duası kabul olmuştu ya!

Bu acımasız insanlara Müslümanlığın Yüceliğini göstermişti ya!

Bu mutluluk yeterdi ona.

Müşrikler şaşkındılar.

Gerçekten görüyor muydu bu cariye?

Hayır, hayır, böyle bir şey olamazdı.

Ebu Leheb kölelerine döndü:

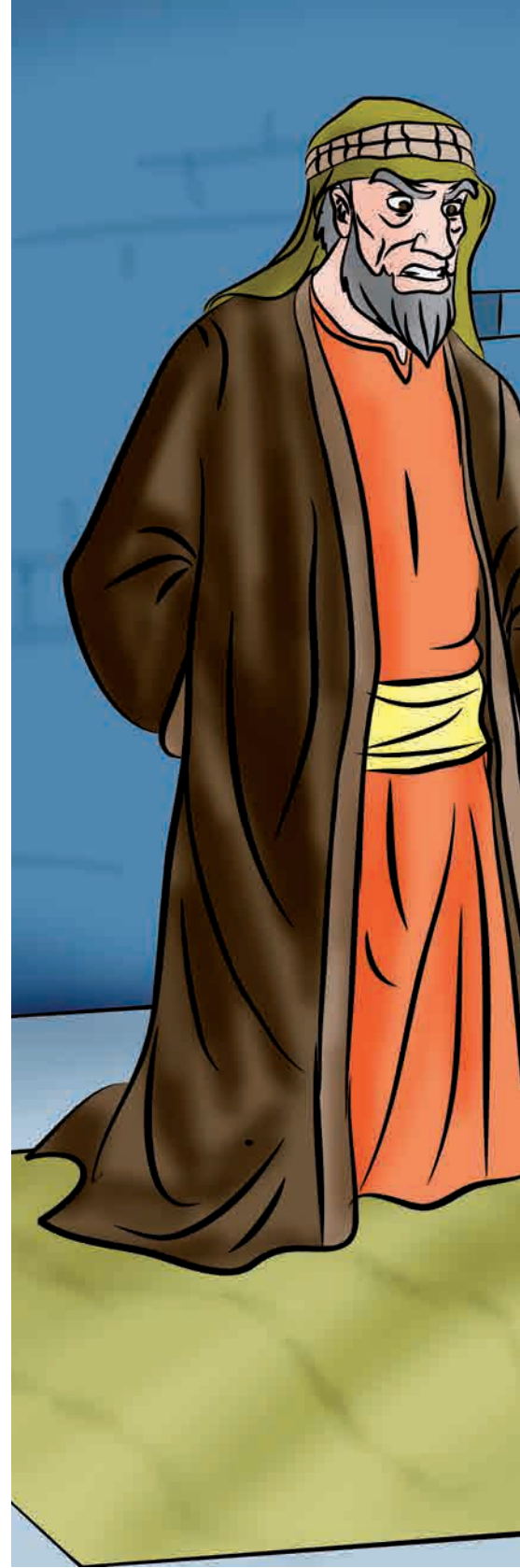
– İnanmayın ona! Yalan söylüyor, inanmayın!

Bu sırada Hazreti Zinnure, yerden bir taş alarak Ebu Leheb'e fırlattı.

Taş, Ebu Leheb'in başına çarpmıştı.

Herkes donakalmıştı.

Demek, gerçekten görmeye başlamıştı bu kadın!

Ebu Leheb telaşla baktı kölelere.
Ya bu köleler de Müslüman olursa!
Bir yandan Hazreti Zinnûre'ye vurmaya bir yandan da kölelere seslenmeye
başladı:
“Onun gözlerini putlarımız açtı! Sakın inanmayın ona!”

HABEŞİSTAN'A YOLCULUK

Bütün bunlara rağmen, Müslümanların sayısı her geçen gün daha da çoğalıyordu.

Ama uğradıkları işkenceler de dayanılacak gibi değildi.

Sevgili Peygamberimiz onları bu işkencelerden kurtarmak için:

– Bir süre Mekke'den ayrılmanızı uygun görüyorum, dedi.

Müslümanlar bu karara hem sevinmiş, hem de üzülmüşlerdi.

Seviniyorlardı; çünkü işkencelerden kurtulacaklardı.

Üzülüyorlardı; çünkü Allah'ın Elçisinden ayrılacaklardı.

Onların bu duygularını anlayan Allah'ın Elçisi:

– Üzülmeyin, diye gülümsedi. Yüce Allah bizi herhâlde tekrar kavuşturacaktır!

Bu sözler herkesi rahatlatmıştı.

– Nereye gitmemizi uygun buluyorsunuz, ey Allah'ın Elçisi, dediler.

Sevgili Peygamberimiz:

– Habeşistan denilen ülkeye gitseniz iyi olur.

Çünkü orada herkese çok iyi davranan, merhametli bir kral var, cevabını verdi.

Bir süre sonra on beş kişilik bir Müslüman grubu Habeşistan'a doğru yola koyulmuştu.

"Yarabbi!" diyorlardı yol boyunca "Peygamberimizin o kutlu yüzünü bir daha görebilecek miyiz, ya Rabbi?"

Mekke'den çıkarken başlarını çevirdiler.

Allah'ın Elçisinin evine uzun uzun baktılar, baktılar.

Sonra, gözlerindeki yaşları silerek tekrar yola koyuldular.

Habeşistan Kralı Müslümanları çok iyi karşılamıştı.

Onlara, ibadetlerini diledikleri gibi yapabileceklerini, ülkesinde huzur ve mutluluk içinde yaşayabileceklerini söyledi.

Kralın bu davranışı onları hem sevindirmiş hem de duygulandırmıştı.

Kendi kendilerine:

"Keşke öbür kardeşlerimiz de buraya gelseler, rahat etseler," diyorlardı.

Kral onların bu düşüncelerini öğrenir öğrenmez:

– Burada bir süre kalın. Eğer gerçekten rahat ettiğinize inanırsanız, dostlarınızı da çağırın. Hepinizi ülkemde misafir etmeye hazırım, dedi.

Aradan bir süre geçti.

Müslümanlar gerçekten de rahata kavuşmuşlardı.

İbadetlerini rahatça yapabiliyorlardı.

Mekke'ye haber göndererek durumu bildirdiler.

Sevgili Peygamberimiz, bu güzel haber üzerine, bir grup Müslümanın daha Habeşistan'a gitmesini uygun buldu.

Birkaç hafta sonra, Habeşistan'daki muhacirler, yeni gelen arkadaşlarına kavuşmanın mutluluğu içindeydiler.

Ama mutlulukları uzun sürmedi.

Çünkü Mekkeli müşrikler, olup bitenleri haber almış ve aralarından birkaç kişiyi Habeşistan'a göndermişlerdi.

Maksatları, Müslümanları geri almak ve yolda öldürmektir.

Peki, ama Habeşistan kralı Müslümanları onlara verecek miydi acaba?

Ebu Cehil ve arkadaşları bunu da düşünmüşler, kralın gönlünü almak için ona kıymetli hediyeler göndermişlerdi.

Kralın huzuruna çıkan Mekkeliler hemen hediyelerini sundular.

Sonra da geliş sebeplerini anlattılar:

– Ey büyük kral, işittik ki ülkenizde size sığınan Mekkeliler varmış. Onları bize verin efendim. Çünkü sizin ülkenizin de huzurunu bozmalarından korkuyoruz, dediler.

Kral şaşkınlıkla:

– Onlar pek huzur bozucu kimselere benzemiyorlar, diye mırıldandı.

Hemen karşılık verdiler:

– Siz onları bilmezsiniz efendim. Gittikleri her yere kötülük saçarlar.

Kral biraz düşündü.

Sonra, kendisine sığınanları çağırttı.

Biraz sonra Müslümanlar kralın huzurundaydılar.

Mekke'den gelenleri görünce durumu anlamışlardı.

Müşrikler ise, onlara bakarak sinsininsin gülümsüyorlardı.

Kral, her iki tarafın da birer sözcü seçmelerini emretti.

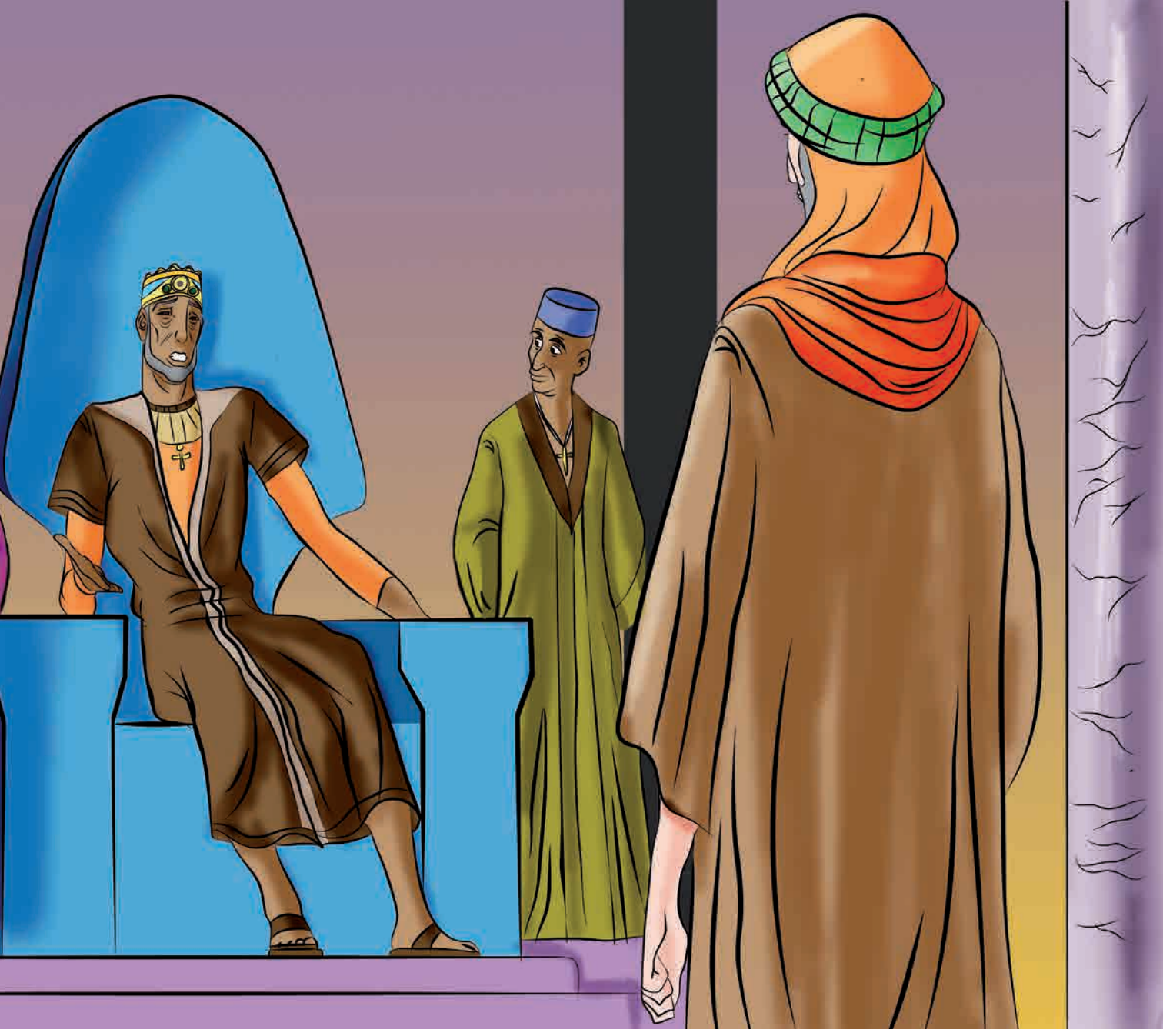
Müslümanlar Hazreti Cafer'i; müşrikler ise Amr isimli sevimsiz bir arkadaşlarını sözcü olarak seçtiler.

Amr hemen söze başladı:

– Ey büyük kral, az önce bu Müslümanların ne kadar saygısız olduklarını gördünüz. Çünkü içeri girdiklerinde sizin karşınızda eğilmediler bile.

Kral:

– Ben de şimdi bunu soracaktım, dedi ve Hazreti Cafer'e döndü:

– Söyleyin bakalım benim önümde neden eğilmediniz?

Hazreti Cafer:

– Biz Müslümanlar yalnızca Yüce Allah'ın huzurunda eğilir, yalnızca O'na secde ederiz.

Amr ve arkadaşları için için gülüyorlardı.

– Habeşistan'ın büyük kralı herhâlde onları cezalandıracak, diye fısıldaşırlar.

Müslümanlar ise sessizce kralın kararını bekliyorlardı.

Kral, kısa bir süre düşündükten sonra, Hazreti Cafer'e döndü:

– Demek yalnızca Allah'a secde edersiniz. Merak ettim doğrusu, anlatın bakalım sizler nasıl insanlarsınız?

Amr hemen atıldı:

– Onlar putlara inanmayan, putları kötileyen insanlardır efendim. Üstelik bambaşka bir dine bağlanmaya başladılar.

Kral iyice meraklanmıştı.

– Bambaşka bir din ha? Nasıl bir din imiş bu?

Hazreti Cafer Sevgili Peygamberimizden öğrendiği gibi tane tane konuşmaya başladı.

– Ey kral, Mekkelilerin pek çoğu bilgisiz insanlardı.

Hem bilgisiz hem de acımasız.

Putlara inanır, onlardan yardım dilerlerdi.

Akrabalarına, komşularına saygı göstermezlerdi.

Yoksullara, düşkünlere, öksüzlere, yetimlere acımazlardı.

Çocuklarını diri diri kızgın kumlara gömerlerdi.

Günün birinde Yüce Allah bir peygamber gönderdi.

O peygamber ki, tâ çocukluğundan beri iyiliği, doğruluğu, yardımseverliği ile tanınırdı.

Herkes O'na saygı gösterir ve güvenirdi.

Bizi Allah'ın varlığına, birliğine davet etti, O kutlu elçi.

Ağaçtan taştan putlara inanmamızı, tapmamızı yasakladı.

Bizi, her türlü kötülükten uzaklaşmaya, iyiliğe, doğruluğa, güzelliğe, sözün kisası Müslüman olmaya çağırdı.

Biz de O'nun bu çağrısına uyarak Müslüman olduk.

İşte bu yüzden de, bunlar bize düşmanlık etmeye başladılar.

Saldırdılar, alay ettiler, akla gelmeyecek işkenceler yaptılar.

Bu nedenle, yerimizi yurdumuzu bırakıp ülkenize geldik. Çünkü Peygamberimiz bize sizin merhametli bir kral olduğunuzu söyledi.

Kral, çok etkilenmişti bu sözlerden.

Uzun uzun düşündü.

Bu sırada, Hazreti Cafer, Amr'a döndü:

– Şimdi sana birkaç soru soracağım ey Amr. Hiç değilse, bu kez doğruyu söyle. Birinci sorum şudur: Bizden

biri, kimseyi öldürdü mü?

Amr:

– Hayır, diye cevap verdi.

Hazreti Cafer:

– Aranızdan hiç kimseye borcumuz var mı?

Amr:

– Hayır.

Hazreti Cafer:

– Kimsenin malını haksız yere aldık mı?

Amr:

– Hayır.

Hazret Cafer:

– O hâlde, bizi niçin alıp götürmek istiyorsunuz?

Amr, bir Hazreti Cafer'e, bir krala baktı.

– Şeyy... diye kekeledi: “Allah’a inandığınız için.”

Bu konuşmaları sessizce dinleyen kral öfkelenmişti.

Amr’a çıkıştı:

– Ben adaletli bir insanım. Ne onları size veririm ne de onlara bir kötülükte bulunurum.”

Sonra Müslümanlara döndü:

– Yemin ederim ki, peygamber olduğunuzu söylediğiniz kişi gerçekten de Allah’ın Elçisidir. Yemin ederim ki, benim ülkeme gelseydi O’na herkesten çok saygı gösterir, hizmetinde bulunurdum. Bundan böyle ülkemde huzur ve mutluluk içinde yaşayın. Dilediğiniz gibi ibadetinizi yapmaya devam edin. Dilediğiniz kadar kalın, dilediğiniz zaman ülkenize dönün.

Müşrikler şaşırılmışlardı.

Amr:

– Bu kral da mı Müslüman olacak acaba, diye fısıldadı.

Arkadaşları telaşla mırıldandılar:

– Öyle görünüyor. Belki bizi cezalandırır bile. Hemen kaçalım bu ülkeden.

HAZRETİ HAMZA

O yıllarda, Mekke’de gücü kuvvetiyle tanınan iki kişi vardı.

Ünleri yalnızca Mekke’ye değil, en uzak şehirlere kadar yayılmıştı.

Her ikisi de iri yarıydı.

Çok iyi kılıç kullanırlardı.

Korku nedir bilmezlerdi.

Yürüdükleri zaman, bastıkları toprak titrerdi sanki.

Onlardan birinin geldiğini görenler, hemen kenara çekilirlerdi.

Ebu Cehil’le, Ebu Leheb’in en büyük korkusu da, bu iki korkusuz kişinin Müslüman olmasıydı.

Onların, Müslüman olmaması için putlarına yalvarıp duruyorlardı.

Bir araya geldiklerinde sık sık bu konuyu konuşuyorlardı.

“Ya onlar da Müslüman olursa?” diyordu Ebu Cehil. Onlar da Müslüman olursa, ne yaparız?

– Haklısın, diye cevap veriyordu Ebu Leheb. O zaman, çok zor durumda kalırız.

Bu korkularında haksız da sayılmazlardı hani.
Böyle bir durumda çok güçlenecekti Müslümanlar.
Üstelik bu iki kişiden birisi, Ebu Talib'in kardeşıydı.
Yani Sevgili Peygamberimizin amcasıydı.
Hamza ve Ömer'di bu gözü pek kişilerin adı!
Hazreti Hamza, Allah'ın Elçisinin amcalarından biriydi.
Kutlu yeğenini çok severdi.
Ama henüz Müslüman olmamıştı.
Oysa Sevgili Peygamberimiz onun da sonsuz mutluluğa ulaşmasını o kadar çok istiyordu ki.

Avcılıkla geçimini sağlardı Hamza.
Her gün, okunu yayını alır, kılıcını kuşanır, avlanmaya çıkardı.
Türlü türlü tehlikelerle karşılaşırdı av sırasında.
Ama hiçbir şeyden çekinmezdi.
Vahşi hayvanlardan bile.
Bütün bunların yanı sıra, pek de iyi kalpliydi.
Avdan döndüğünde, önce Kâbe'ye uğrardı.
Sonra da, doğruca yoksulların yanına.
Avladıklarının önemli bir kısmını onlara dağıtırdı.

Bu yüzden de tüm yoksulların, kimsesizlerin sevgisini kazanmıştı.

Bir gün yine ava çıkmıştı.
Dikkatlice çevresini süzüyordu ki, uzaktaki derecikten su içmekte olan bir
ceylan gördü.
Sessizce yaklaştı, yaklaştı.
Ceylancık her Şeyden habersiz Őıprır Őıprır su içiyordu.
Hamza okunu eline aldı.
Yayını gerdi.
Ceylanı vurmak üzereydi artık.
Ama tam o anda beklenmedik bir Şey oldu.
Ceylan başını çevirip, baktı ona.
Kurtulamayacağını anlamıştı.
Yalvarır gibi bakıyordu.
Onun bu bakışları, çok duygulandırmıştı bu kor-
kusuz Mekkeliyi.
“Nasıl kıyarım böyle zavallıya.”
diye mırıldandı.

Ceylanı ürkütmekten çekinircesine, sessizce uzaklaşmaya başladı.

Artık, canı hiç avlanmak istemiyordu.

Hemen geri döndü.

Her zaman olduğu gibi, şehre girişinde önce Kâbe'ye uğradı.

Tam bu sırada yaşlı bir kadın koşarak geldi.

– Ey Hamza, dedi nefes nefese.

Olanları duydun mu?

Hamza merakla:

– Olanları mı? Ne oldu ki?

Yaşlı kadın:

– Daha ne olsun. Ebu Cehil, yeğenin Muhammed'e çok kötü sözler söyledi. Üstelik bununla da kalmayıp, başına taştan bir putla vurarak onu yaraladı.

Çok öfkelenmişti Hamza.

Yaşlı kadın, devam etti:

– Yeğenin az önce Mekkelileri İslâm dinine davet etti. Daha sözlerini tamamlamaya fırsat bırakmadan, saldırdı Ebu Cehil.

Hamza, daha fazla dinlemedi onu.

Hemen yerinden fırladı.

Bu sırada Ebu Cehil, evinin önünde oturmuş, Sevgili Peygamberimize yaptıklarını anlatıyordu.

Üstelik öyle alaycı sözlerle anlatıyordu ki, başta Ebu Leheb olmak üzere tüm dostları katıla katıla gülüyorlardı.

Bir ara, birdenbire sustu Ebu Cehil.

Yüzü korkudan bembeyaz olmuştu.

Arkadaşları onun bu hâline şaşırılmışlardı.

Ebu Leheb:

– Ne oldu dostum, dedi. Neden sustun?

Ebu Cehil cevap verecek durumda değildi.

Parmağıyla karşı tarafı işaret etti.

Yanıdakiler, onun işaret ettiği tarafa başlarını çevirdiler.

Çevirmeleriyle birlikte de, kalpleri korkuyla çarpmaya başladı.

Hamza geliyordu.
Öfkeyle, koşa koşa geliyordu!
Allah düşmanları korkuyla başlarını öne eğmişlerdi ki, Ebu Cehil bir anda yerde buluverdi kendini.

Yüzü, gözü kan içindeydi.
Bütün gücüyle bir daha vurdu Hamza!
– Kardeşimin oğluna kötü sözler söylersin ha, diye bağırdı.

Sonra ağır ağır uzaklaşmaya başladı.
Arkadaşlarını yerden kaydırmaya çalışsan müşrikler:

– Haydi! Tüm dostlarımızı toplayıp, iyi bir ders verelim şu Hamza'ya, diye bağıştılar.

Ama onlara hemen engel oldu Ebu Cehil.

Yüzündeki kanları silerek, mırıldandı:
– Sakın dokunmayın Hamza'ya. Yoksa bize kızar da Müslüman olur!

Ebu Cehil'in saldırısı, kötü sözleri Sevgili Peygamberimizi çok üzmüştü.

Bir köşeye oturmuş, üzgün üzgün düşünceye dalmıştı ki, Hamza çıkageldi:

– Üzülme sevgili yeğenim. Sevinmelisin artık. Ona öyle bir ders verdim ki, dedi.

Allah'ın Elçisi cevap verdi:

– Ben böyle şeylere sevinmem.

Bu cevaba şaşırılmıştı Hamza.

Demek, en büyük düşmanına dayak atıldığı hâlde sevinmiyordu.

Peki, ama neden?

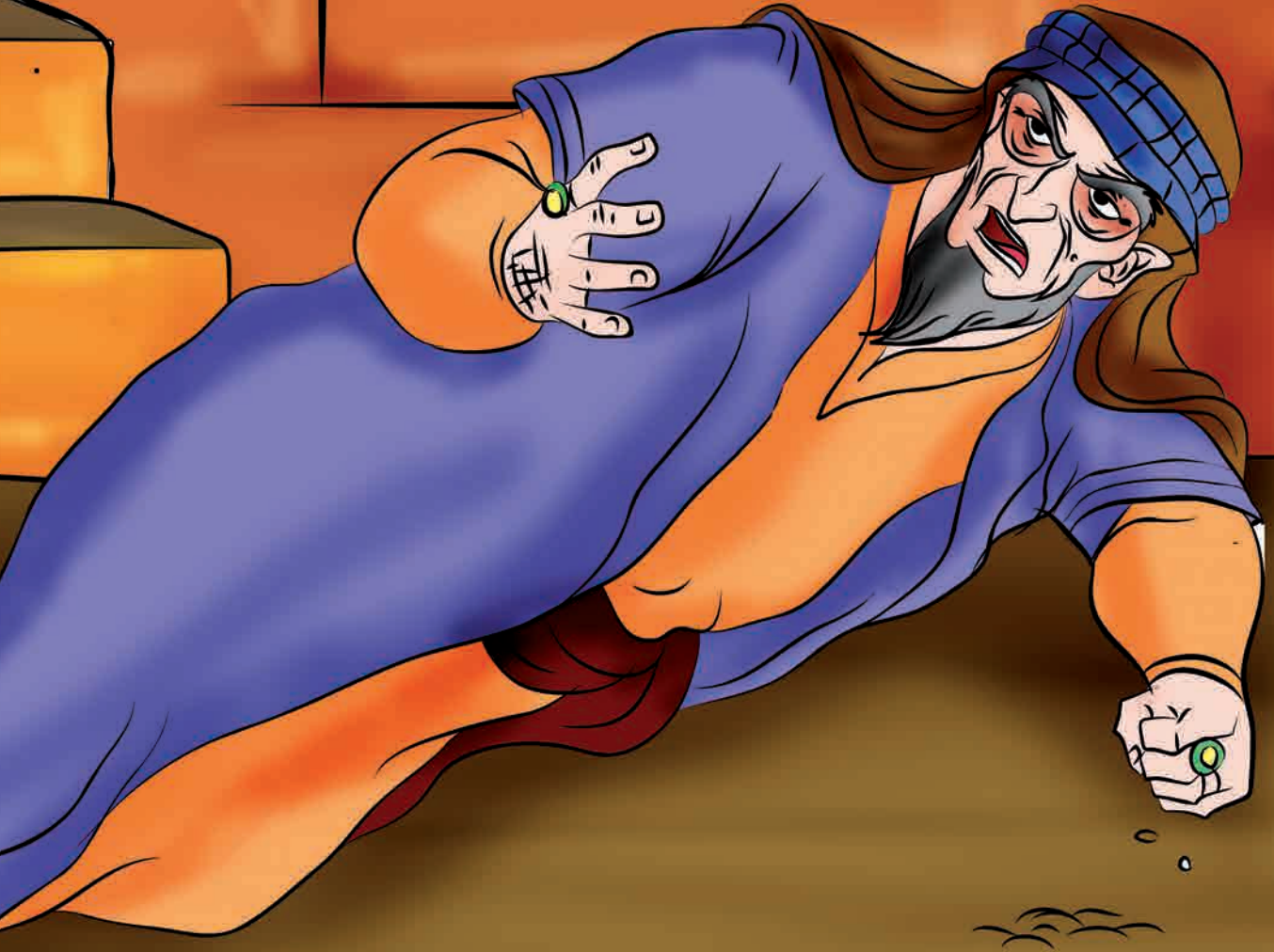
Bu yeğenini hiç anlayamıyordu doğrusu.

Tekrar sordu:

– Seni sevindirmek için başka ne yapabilirim ki?

Sevgili Peygamberimiz:

– Beni, ancak, senin Müslüman olman sevindirir.

Duygulanmıştı amcası.

Bir an düşünceye daldı.

Bu sırada, Allah'ın Elçisi, ona Kuran'ı Kerim'den ayetler okumaya başladı.

Bu ayetleri dinlerken, içi huzurla, mutlulukla dolmaya başladı Hamza'nın...

Ama yine de kararsızdı.

– Bu gece düşünüp yarın kararımı bildireyim, diye uzaklaştı.

Gece boyunca düşündü Hamza.

Kulağında Sevgili Peygamberimizin okuduğu âyetler çınlıyordu.

Hemen ezberlemiş olduğu bu kutlu sözleri, birkaç kez tekrar etti.

Her tekrar edişinde bir başka sevinç, bir başka mutluluk duyuyordu.

Bir an önce, sabahın olmasını bekliyordu şimdi.

Ve günün ilk ışıkları Mekke'yi aydınlatırken, Sevgili Peygamberimizin huzurundaydı.

Müslüman olmuştu artık!

Öğleye doğru, müşrikler Kâbe'de toplanmış, korkulu ve üzgün bakışlarla Hazreti Hamza'yı dinliyorlardı:

Şöyle diyordu, bu iyi yürekli kahraman:

– Ey Mekkeliler, herkes duysun ki, Abdülmuttalib oğlu Hamza Müslüman olmuştur. Hamza'nın yüreğini İslâm nuruyla dolduran Yüce Rabbime şükürler olsun!

Bu sözleri duyar duymaz, “Eyvah” diye fısıldadı Ebu Cehil:

– Korktuğumuz başımıza geldi.

HAZRETİ ÖMER

Hazreti Hamza'nın aralarına katılması, Müslümanları çok sevindirmişti.

Özellikle de, Ömer'in kız kardeşini.

Müslüman olan bu kutlu kadının yüreği ümitle dolmuştu.

“Ömer de, Hamza gibi Müslüman olur herhâlde.” diye düşünüyordu.

Düşündükçe sevinçten içi içine sığmıyordu.

Evet, ağabeyi Ömer, yığitti, mertti.

Ama yüreğinde Allah sevgisi olmadıkça, yiğitlik mertlik nereye yarardı ki.

Ah, ne olurdu o da Müslümanlığı seçseydi.

O zaman bambaşka bir insan olurdu elbet.

Daha güçlü, daha korkusuz, ama sevgi dolu bir insan.

Tıpkı Hazreti Hamza gibi.

Hazreti Hamza'nın Müslüman olmasından sonra, iyice kaygılanmaya başlamıştı müşrikler.

Bu olayın ardından hemen toplandılar.

Ebu Cehil, bu önemli toplantıya Ömer'i de çağırılmıştı.

Bütün ümidi ondaydı.

Hemen söze başladı Ebu Cehil:

– Ey Mekkeliler, bildiğiniz gibi, Hamza da Müslüman oldu. Onlar gitgide güçleniyor, biz ise zayıflıyoruz. Bu gidişe artık bir son vermemiz gerek. Tek çaremiz var: “Muhammed'i öldürmek!” O ölürse, çevresindekiler dağılıp, tekrar bizim yanımıza dönerler.

Bir ara sustu.

Göz ucuyla Ömer'i süzdü.

Sonra, yüksek sesle devam etti.

- Ebu Talib'in yeğenini öldürecek olana, yüz deve ve yüz altın vereceğim!

Tam yüz deve ve yüz altın!

Kısa bir sessizlik oldu.

Herkesi bir düşünce almıştı.

“Yüz deve ve yüz altın!”

Bu ne büyük ödül oldu böyle.

Üstelik bu işi başaran kişi, parmakla gösterilecekti.

Ünü bütün Mekke'ye, bütün komşu kentlere yayılacaktı o kahramanın.

Ama Ebu Talib'in yetimini öldürmek, hiç de kolay değildi.

Müslümanlar onun için canlarını vermekten çekinmezlerdi.

Hem, aralarına Hamza da katılmıştı artık.

Yeğenine dokunanı sağ bırakmazdı o.

Müşrikler bunları düşünürken, Ebu Cehil'in sesi duyuldu:

– Tekrar ediyorum. Yüz deve ve yüz altın! Yok mu aranızda bu işi yapacak kahraman!

Aynı anda sert bir ses duyuldu:

– Ben! Ben varım!

Bakışlar bu sesin sahibine çevrildi.

Ömer'di o!

Yiğitler yiğidi Ömer!

Korkusuz Ömer!

Bastığı yeri titreten Ömer!

– Develerin de, altınların da senin olsun, dedi Ömer. Bu işin onuru bana yeter!

Ebu Cehil, sevinçle Hazreti Ömer'e sarıldı.

– Biliyordum zaten! Böyle bir cevap vereceğini biliyordum. Çünkü böyle güç bir işi ancak sen başarırısın!

Müşrikler, daha şimdiden Ömer'i kutlamaya başlamışlardı.

Bu işi olmuş, bitmiş sayılırdı artık!

Ömer gibi bir yiğit, sözünü yerine getirmez miydi hiç!

KIRKINCI MÜSLÜMAN

Gururla yürüyordu Ömer.

Üstelik öfke içindeydi de.

Böyle işlere girdiğinde hep öfkeli olurdu zaten.

Yolda, Nuaym isimli bir komşusuyla karşılaştı.

Onun bu öfkeli ve gururlu hâlini gören akrabası Nuaym, yine bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Çekingen çekingen yaklaştı.

– Böyle elinde kılıcınla nereye gidiyorsun ey Ömer?

Ömer öfkeyle cevap verdi:

– Muhammed'i öldürmeye!

Kulaklarına inanamıyordu Nuaym.

– Hemen koşup Allah'ın Elçisine haber vereyim, diye düşündü.

Ama korkuyordu.

Güçlkle konuştu:

– Vazgeç bu düşünceden Ömer. O'nu öldürmek öyle kolay mı? Müslümanlar bir an bile yanından ayrılmıyorlar. Diyelim ki, bir fırsatını bulup öldürdün. Onların elinden nasıl kurtulacaksın? Üstelik Hamza da onlara katıldı!

Bu sözlere çok öfkelenmişti Ömer.

Hemen Hazreti Nuaym'ın yakasına yapıştı.

– Sen de mi Müslüman oldun yoksa! Söyle sen de mi?

Nuaym, gerçekten de çok önceleri Müslüman olmuştu.

Ama gizliyordu inancını.

– Ey Ömer, dedi. Kız kardeşinle kocası bile Müslüman oldu. Hiç değilse onların hatırı için bu kararından vazgeç!

Ömer, neye uğradığını şaşırmişti.

Duyduklarına inanamıyordu sanki.

Neler söylüyordu bu adam.

Demek, kız kardeşi bile Müslüman olmuştu.

– Hayır, diye haykırdı. Hayır, benim kardeşim Müslüman olamaz!

Hazreti Nuaym'ın yakasını bırakıp, kız kardeşinin evine doğru koşmaya başladı.

Bu sırada, Ömer'in kız kardeşi ile kocası Hazreti Said yeni bir sûreyi ezberlemeye çalışıyorlardı.

Hazreti Said, bir kâğıt parçasına yazdığı kutlu sûreyi yüksek sesle okuyor, eşi de onu dikkatle dinliyordu.

Biraz sonra, şiddetli bir gürültü duydular.

Donakalmışlardı.

Kapıyı tekmeleyerek içeri giren Ömer, karşılarında duruyordu.

Hemen ellerindeki kâğıdı saklamaya çalıştılar.

Öfkeyle bağırdı Ömer:

– Nedir o gizlediğiniz?

Karı-koca endişeyle bakıştılar.

Ömer daha bir öfkeyle bağırdı:

– Verin bakayım onu!

Hazreti Said:

– O kâğıt parçasına abdest almadan dokunamazsın Ey Ömer, diye karşılık verdi. Çünkü onun üzerinde Yüce Rabbimizin buyruğu yazılıdır.

Bu cevap Ömer'i öfkeden çılgına çevirmeye yetmişti:

– Demek duyduklarım doğruduymuş! Siz de Müslüman oldunuz ha!

Acımasızca vuruyordu şimdi.

Kızkardeşinin yüzü kan içinde kalmıştı.

Kadıncağız, bir yandan kâğıt parçasını saklamaya çalışırken, bir yandan da:

– Yazıklar olsun sana, diye inliyordu. Öldürsen bile, yüce dinimizden dönmeyeceğiz.

Biraz sonra öfkesi dinmişti Hazreti Ömer'in.

Kanlar içindeki kardeşine baktı.

Yaptıklarına pişman olmuş gibiydi.

Odanın bir köşesine çöktü.

Başı ellerinde bir süre kalakaldı.

Sonra, pişmanlık içinde mırıldandı:

– Az önce okuduklarınızı dinlemek istiyorum.

Onun bu sözleri üzerine karı-koca sevinçle bakıştılar.

Hazreti Said kâğıt parçasını aldı.

Güzel, duygulu bir sesle okumaya başladı.

Bu arada kardeşi, merakla Ömer'e bakıyordu ki, bir de ne görsün.

Ağabeyinin gözlerinden yaşlar süzülüyor mu?

Evet, evet, yanlış görmüyordu.

Ağlıyordu Ömer!

O katı yürekli ağabeyi gitmiş, yerine duygulu, ince ruhlu, bambaşka bir adam gelmişti.

Yüce Allah'ın buyruğu nasıl da etkilemişti onu.

Hemen boynuna sarıldı ağabeyinin...

Sevinç gözyaşları dökerek:

– Müjdeler olsun sana Ey Ömer, dedi. Müjdeler olsun sana ey ağabeyim. Allah'ın Elçisinin duası kabul olmak üzere!

Ömer, hâlâ okunan sûrenin etkisi altındaydı.

Kız kardeşinin müjdesiyle kendine gelerek sordu:

– Ne duası?

Hazreti Said, mutlulukla gülümseyerek cevap verdi.

– Allah'ın Elçisi, senin Müslüman olman için dua etmişti ey Ömer.

Birden, irkilerek ayağa fırladı Ömer:

– O'nu nerede bulabilirim?

Bu sırada Sevgili Peygamberimiz, dostlarıyla sohbet ediyordu.

Biraz sonra, uzaktan Ömer görüldü.

Allah'ın Elçisi ve Hazreti Hamza'nın dışında herkes heyecanlanmıştı.

Telaşla bakiştılar.

Ömer'in amacı neydi acaba?

Belinde kılıcı olduğuna göre iyi niyetli değildi.

Hazreti Hamza, hemen kılıcını eline aldı:

– Korkmayın, kardeşlerim, dedi. Ömer'in niyeti iyiye ne âlâ. Eğer kötü bir amaçla gelmişse, benden çekeceği var!

Sevgili Peygamberimiz ise gülümsüyordu.

Çünkü Yüce Allah, Hazreti Ömer'in ne amaçla geldiğini O'na bildirmişti.

Biraz sonra yaklaştı Ömer!
Gözleri hâlâ nemliydi.
Başını önüne eğdi, Allah'ın Elçisinin önünde durdu.
Müslümanlar, şaşkınlıkla bakışiyordu.
Ne olmuştu bu Ömer'e böyle?
Onu hiç bu hâlde görmemişlerdi.
Hazreti Hamza da şaşkınlık içindeydi.
Yine de, ne olur ne olmaz diye, Ömer'in belindeki kılıcı çekip aldı.
Biraz sonra gülümseyerek sordu Allah'ın Elçisi:
– Niçin geldin Ey Ömer?
Hazreti Ömer, titrek bir sesle cevap verdi.
– Müslüman olmak için geldim!
Bu cevap, herkesi sevince boğmuştu.
Hep bir ağızdan coşkuyla haykırdılar:
– Allahü Ekber!

Sevgili Peygamberimiz, kutlu elini, Hazreti Ömer'in kalbine koydu ve dua etti.

– Allah'ım Ömer'in kalbini nurlandır.

Müslümanlar yine coşkuyla haykırdılar.

– Allahü Ekber!

Allah'ın Elçisi:

— Söylediklerimi tekrar et Ey Ömer!

“Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.”

Hazreti Ömer, gözyaşları içinde tekrarladı:

– Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resûlühü.

Bir kez daha haykırdı Müslümanlar:

– Allahü Ekber!

Mekke dağları “Allahü Ekber” sesleriyle inliyor, inliyordu!

Müslümanlar, Hazreti Ömer'in iman etmesini birbirine sarılarak kutluyorlardı.

Müşrikler ise merak içindeydiler.

Kâbe'nin etrafında toplanmış, “Ömer niye gecikti acaba?” diye sorup duruyorlardı.

Bir ara, Ebu Cehil'e yaklaştı Ebu Leheb.

– İçime bir kuşku düştü, dedi. Ömer'in başına bir iş gelmiş olmasın?

Ebu Cehil gülümsedi:

– Düşündüğün şeye bak. Ömer gibi bir kahramana kim dokunabilir ki?

Ebu Leheb'in içi yine de rahat değildi:

– Ya Müslüman olmuşsa?

Ebu Cehil katıla katıla gülmeye başladı:

– Bu da nerden aklına geldi. Ömer atalarının dinini bırakır mı hiç!

Onlar böyle konuşadursun, Hazreti Ömer'in mutluluğu sonsuzdu.

Sevinç içindeydi.

Coşkuluydu.

Kendini daha güçlü, daha kuvvetli hissediyordu.

– Kaç kişi olduk, ey Allah'ın Elçisi?

Sevgili Peygamberimiz gülümsedi:

– Kırk. Seninle kırk kişi olduk!

Hazreti Ömer:

– O hâlde niçin hep birlikte Kâbe’ye gidip namaz kılmıyoruz?

Sonra kararlı bir şekilde ayağa kalktı.

– Ey Allah’ın Elçisi, yemin ederim ki, Kâbe’ye gidecek ve önüme gelen herkesi yüce dinimize davet edeceğim, dedi.

Onun bu sözleri Sevgili Peygamberimizi çok duygulandırmıştı:

Ayağa kalktı:

– Kâbe’ye gidiyoruz. Hep birlikte Kâbe’ye gidiyoruz!

Müslümanlar coşku içinde haykırdılar:

– Allahü Ekber!

Müşrikler Kâbe’ye doğru yaklaşan kırk kişiye merakla bakıyorlardı.

Ebu Leheb: “Bunlar nereye gidiyor böyle?” diye söylendi.

Sonra, öfkeyle homurdandı:

– Ömer başaramadı bu işi. Demiştim sana, içimde bir kuşku var, demiştim.

Ebu Cehil gülümsemeye çalışarak:

– Üzülme, Muhammed’i bulamamıştır herhâlde.

Sözlerini henüz tamamlamıştı ki, Ebu Leheb’in bağırtısı duyuldu:

– Hey! Neler görüyorum. Ömer değil mi bu?

Bu bağırtı, müşrikleri şaşkına çevirmişti.

Yaklaşan kalabalığa dikkatle baktılar.

Evet, Ömer onların arasındaydı.

Hem de en ön sırada ve en büyük düşmanlarının yanında.

Yanlış görmüyorlardı.

Sevgili Peygamberimizin sağında Hazreti Ömer, vardı.

Solunda da Hazreti Hamza.

Kâbe'ye doğru yaklaşıyorlardı.

Coşku içinde, korkusuzca yaklaşıyorlardı.

Ebu Leheb ellerini yüzünü kapadı:

– Ah, diye inledi. Bugünü de mi görecektik!

Ebu Cehil ise ne söyleyeceğini bilemez bir hâlde homurdanıyordu.

– Sen de mi Ömer! Sen de mi?

Bu arada, Sevgili Peygamberimizle yanındakiler Kâbe kapısına yaklaşmışlardı.

Tam içeri giriyorlardı ki, Hazreti Ömer, müşriklere doğru bakarak, haykırdı, düşmanlarına seslendi:

– Ey Allah düşmanları, duyanlar duymayanlara söylesin ki Hattab oğlu Ömer Müslüman oldu!

Müşrikler, donakalmış gibi bakışıp duruyorlardı.

AY BÖLÜNÜYOR

Gece yarısıydı.

Ebu Cehil'i yine uyku tutmamıştı.

Yatağından kalkmış, odanın içinde sıkıntıyla dolaşıp duruyordu.

Bir ara pencereye yaklaştı. Gökyüzünü seyretmeye başladı.

Ay pırl pırlıydı.

O bu güzelliklerin farkında bile değildi.

“Ay gülümsüyor gibi” diye homurdandı. “Ömer Müslüman oldu diye, benimle alay ederek gülümsüyor sanki!”

Bir an durdu.

Tekrar Ay'a baktı.

Gözleri birden sevinçle parladı.

Hemen dışarı fırladı.

Bir yandan nefes nefese koşuyor, bir yandan da heyecanla bağıırıyordu:

– Uyan Ey Ebu Leheb...
Ey Ebu Leheb uyan!

Aslında böyle avaz avaz bağırmasına hiç gerek yoktu.

Çünkü Ebu Leheb'i de uyku tutmamıştı zaten!

O da aynı sıkıntılar içindeydi.

Arkadaşının sesini duyunca heyecanlandı.

Gecenin bu vaktinde böyle heyecanla bağırdığına göre bir müjde getiriyor olmalıydı.

Merakla seslendi.

– Ne var? Muhammed’i mi öldürdün yoksa?

Ebu Cehil heyecanla:

– Hayır, ama O’nu öldürmekten beter edeceğim, cevabını verdi.

Ebu Leheb iyice meraklanmıştı...

– Anlat, dedi. Çabuk anlat. Ne yapmayı düşünüyorsun?

Sinsi sinsi güldü Ebu Cehil:

– Hiç kimsenin aklına gelmeyen bir şey yapacağım O'na. Hiç kimsenin, düşünemeyeceği bir şey!

– Meraktan öldürecek misin beni, diye bağırdı Ebu Leheb. Ne duruyorsun anlatsana!

Ebu Cehil biraz nefeslendi:

– Dinle dostum, dedi. Yarın gece bütün Mekkelileri Kâbe'nin önünde toplayacağım. Muhammed'i de çağıracağım tabii. Sonra da...

Ellerini sevinçle çırparak gülmeye başladı.

– Sonra da O'na diyeceğim ki...

Gülmekten konuşamıyordu Ebu Cehil.

Arkadaşı öfkelenmişti:

– Söyle be adam, Ne diyeceksin O'na?

Ebu Cehil Ay'ı işaret etti.

– Şunu görüyor musun, şunu?

Ebu Leheb Ay'a baktı:

– Görüyorum elbette.

Ebu Cehil:

– Hâlâ anlamadın mı? Ay'ı bölmesini isteyeceğim, bölmesini!

Ebu Leheb bir an düşünceye daldı.

Sonra, mutlulukla gülümsedi:

– Eğer gerçekten peygamber isen, Ay'ı ortadan ikiye böl diyeceksin, öyle mi?

Ebu Cehil yine sinsi sinsi güldü.

– Tabii ya. Bu işi başarırısan biz de senin pey-

gamber olduğuna inanırız, diyeceğim.

İki müşrik sevinçle kucaklaştılar.

Ebu Leheb:

– Dostlarımız, seninle ne kadar gurur duysalar azdır, dedi. Gerçekten de Mekke'nin en akıllı kişisi sensin!

Ebu Cehil gururla:

– Elbette öyleyim, cevabını verdi.

Sonra, kıskançlıkla mırıldandı:

– Bu yüzden de peygamberlik benim hakkımdı ya.

Ertesi gece, Mekkeliler Kâbe'nin önünde toplanmışlardı.

Biraz sonra, Sevgili Peygamberimiz de Müslümanlarla birlikte toplantı yerine geldi.

Herkes merak içindeydi...

Ebu Cehil bu kadar insanı niçin çağırmıştı acaba?

Ne yapacak ne söyleyecekti?

Biraz sonra Ebu Cehil'in sesi duyuldu.

– Senden bir isteğim var Ey Muhammed. Eğer bu isteğimi yerine getirirsen peygamberliğini kabul edeceğim.

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

Sonra sesler kesildi.

Çıt çıkmıyordu artık.

Bütün bakışlar, Sevgili Peygamberimizdeydi şimdi.

Allah'ın Elçisi her zaman olduğu gibi gülümsedi:

– Önce isteğini söyle.

Ebu Cehil kurnazca gökyüzüne baktı.

– Ay'ı ikiye bölmeni istiyorum!

Bu istek müşrikleri coşturmuştu.

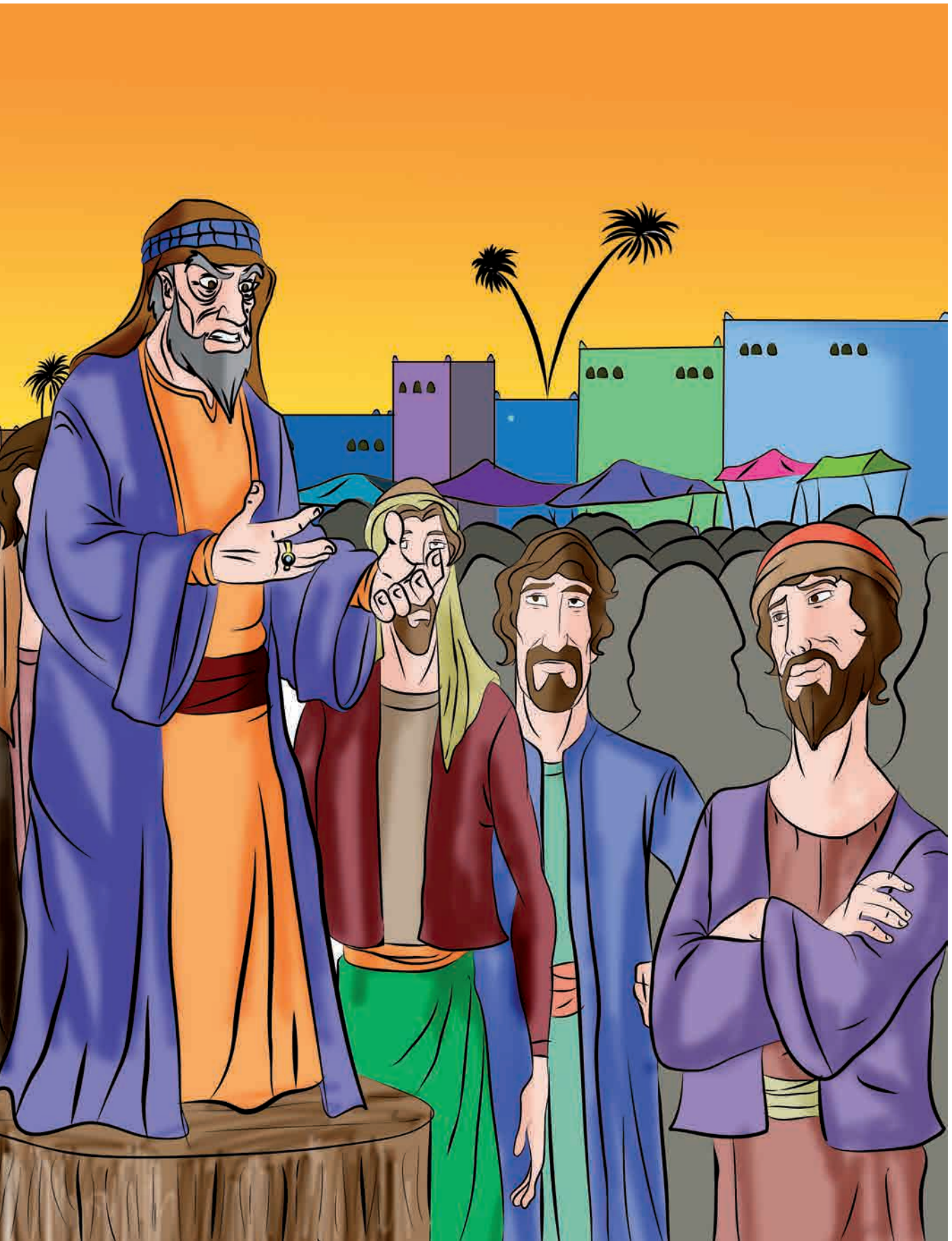
Ne kurnaz insandı bu adam!

Ne akıllı insandı!

Nasıl da güç durumda bırakmıştı Ebu Talib'in yetimini!

Müslümanlar ise sessizce Sevgili Peygamberimizin cevabını bekliyorlardı. Bu sırada Ebu Leheb bağırdı:

– Ey Muhammed, eğer gerçekten peygamber isen bu işi başarısın. Başarmazsan yalancı olduğun ortaya çıkar.

Yine sessizlik...

mağını aşağıya doğru indirdi.

Ve işte o anda, olan oldu!

Ay, ortadan ikiye bölündü... Tekrar bütünleşti!

Herkes şaşkınlık içindeydi.

Müslümanlar gözyaşları içinde haykırmaya başladılar.

Bütün bakışlar yine Allah'ın Elçisindeydi.

Sevgili Peygamberimiz, önce Yüce Allah'a dua etti.

Sonra, Ebu Cehil'e döndü:

– Rabbim izniyle Ay'ı ikiye bölersem, gerçekten Müslüman olacak mısın?

Ebu Cehil:

– Elbette! Herkesin önünde söz veriyorum!

Başta Ebu Leheb olmak üzere, diğer müşrikler de sevinçle bağrıştılar:

– Biz de Müslüman olmaya hazırız. Yeter ki Ay'ı ikiye böl bakalım.

Sevgili Peygamberimiz başını gökyüzüne çevirdi.

Ay'a baktı.

Kalabalık sessizlik içindeydi.

Kalpler heyecandan duracak gibiydi.

Allah'ın Elçisi önce dua etti.

Biraz bekledi.

Sonra, meraklı bakışlar arasında sağ elini yukarı kaldırdı.

İşaret parmağını Ay'a doğru uzattı.

Ay'ı ikiye bölecek gibi, par-

– Allahü Ekber!

– Allahü Ekber!

Müşrikler ise, gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırıp duruyorlardı ki Hazreti Ömer'in sesi duyuldu.

– Haydi, siz de sözünüzü yerine getirin!

Ne yapacaklarını şaşırılmıştı müşrikler.

Ebu Leheb öfkeyle, Ebu Cehil'e döndü.

– Bu işi sen açtın başımıza. Ne yapacağız şimdi?

Güç durumdaydı Ebu Cehil.

Ne yapacaktı şimdi.

Ne diye böyle bir istekte bulunmuştu sanki.

Bir an düşündü.

Yine sinsi sinsi gülümsedi.

Dostlarına seslendi:

– Muhammed'in nasıl bir büyücü olduğunu gördünüz değil mi?

O'nun ardından, Ebu Leheb hemen ortaya atıldı:

– Hem de ne büyücü! Doğrusu, bugüne kadar böylesini görmemişim.